

[Lykketoft]

rere og klarere signaler på to meget vigtige punkter, som vi både har kunnet konstatere under forhandlingsforløbet og i debatten i dag.

For det første er der nu en meget klart markeret enighed om, at generelle nedskæringer på overførselsindkomsterne »bare for at spare« ikke er nogen fornuftig måde, ikke nogen rimelig måde at gribe tingene an på. Og ligesom hr. Svend Auken har jeg kun det ene problem med fru Lone Dybkjærs strategi, at jeg aldrig har forstået den form for pression mod Socialdemokratiet for at gå ind på præcis fru Lone Dybkjærs udgave af en dagpengereform: Hvis ikke vi ville det, måtte de ledige sandelig bøde for det, så måtte der alligevel gennemføres nogle af disse generelle nedskæringer. Sådan forstod jeg fru Lone Dybkjær, sådan har jeg også hørt det tidligere, og det kunne jeg ikke rigtig lide.

Men det er jo lige meget. Vi er ikke kommet i den situation. Vi behøver ikke at strides mere om, hvorfor vi ikke er kommet i den, det afgørende og det positive er, at i dag er der meget udtrykkelig markeret fra et solidt flertal, at man ikke vil have disse bedøvende, mekaniske nedskæringer over for folk på overførselsindkomster.

Det andet punkt – som fru Inger Stilling Pedersen i virkeligheden bragte ind i debatten på en meget positiv måde – er, at holdningen til den offentlige sektor er ved at ændre sig. Vi har i fællesskab bevæget os hen til nogle meget bredt funderede synspunkter her i Folketinget om nødvendig omstilling og fornyelse af den offentlige sektor, men vi er også ved at bevæge os væk fra den nuværende regerings meget markante holdning, nemlig at den eneste fornuftige løsning på dansk økonomis langsigtede balanceproblemer var at reducere antallet af offentligt ansatte.

Fru Inger Stilling Pedersen sagde noget meget centralt i sit indlæg, nemlig at når der er udsigt til adskillige hundredtusinde ledige også nogle år frem, er det meningsløst at fyre mennesker, der gør et nyttigt stykke arbejde på ældre- og børnepasningsområdet, unnlade at oprette stillinger, der afhjælper behovet på de områder, og til gengæld skubbe de mennesker over i arbejdsløhedskøen, hvor der i forvejen er alt for mange. Det holdningsskifte, som hermed markeres, er også meget afgørende for, at Socialdemokratiet kan være med, og for, at vi

kan tro på, at den forhandling, der kommer til januar 1992 om aktivering, virkelig fører til en kursændring i forholdet til den offentlige sektors nødvendige service.

Formanden:

Jeg har endnu 4 anmodninger om korte bemærkninger. Må jeg henstille til overvejelse, om vi skal tage hele finanslovdebatten her på de korte bemærkninger, eller om vi også skal høre nogle af de øvrige ordførere.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil gerne sige til fru Mimi Jakobsen: SF nyder ikke at have rene hænder, overhovedet ikke. Vi vil faktisk hellere have hænderne dybt begravet i møget, hvis der kan komme noget ordentligt ud af det; det er derfor, vi er her. Vi er her ikke for at lave demonstrationspolitik, vi er her for at skaffe resultater.

Vi har også oplevet i finanslovforhandlingerne, at det er lykkedes for os langt hen ad vejen at opnå nogle resultater, men desværre nåede vi ikke det endelige og store resultat, som var godt nok til, at vi kunne støtte et samlet forlig. Jeg er ked af, at det endte sådan, jeg havde ønsket i hele processen, at det havde endt med et samlet forlig, som havde været godt nok.

Men så siger fru Mimi Jakobsen, at hun kan ikke lide besparelsen for de langtidsledige, men det er jo nødvendigt at sluge noget i en forhandling. Ja, det er sandt nok, det er det tit. Det har SF også været villig til. Da vi lavede forliget om overførselsindkomster i sin tid, fjernede vi dyrtidsreguleringen for pensionisterne. Det tror jeg ikke der var nogen der råbte hurra for dengang, men det har jo vist sig senere, at det var godt nok for dem, at de kom til at følge lønudviklingen. Men dengang, vi gjorde det, blev det betragtet som et problem. Og tilsvarende i andre forlig: Det er klart, man kan være nødt til at give køb på noget.

Men jeg synes, det er udtryk for ren masochisme, hvis man har den forhåndsindstilling, at det er flertallet, der skal give en masse, at et markeret flertal mod sociale nedskæringer her i Folketinget, som i dag er blevet endnu bredere, skal betale regeringen med en nedskæring over for de langtidsledige for at undgå de øvrige sociale nedskæringer. Det var den logik, fru